
URL: <http://urakparaki.com/?m=4&ID=56280>

ავტორი: ლაცაბიძე

ქანრი: პოეზია

გამოქვეყნების დრო: 2012-01-14 15:59:47

უკუჩვენება

ყოველდღე ,უფრო სწორად როცა შენ გინდა მოვდივარ შენს ქუჩაზე ,გაყინული სახით...

გოყურებ როგორ ჩამორბიხარ (თხლად ჩაცმული), როგორ მკოცნი და ამბობ:

გოი...(და ეს არის ყველაზე ბუნებრივად წარმოთქმული ჩემი სახელი).

ჩვენ ყოველი შეხვედრისას თავიდან ვეჩვევით ერთმანეთს.

ვერაფერს იტყვი, მშვენიერი ზამთარი გვიდგას

და შეიძლება არც გავცივდეთ გულადმა წოლით.

ძველ სტადიონის ხმელ ბალახზე...სისუფელზე,

რომ ამაშია რომანტიკა,რომ ჩვენი წილი

ღმერთია ცაში...(სასუფეში– ნოტიო სული).

ხმელი ყვავილივით ვარ თიხის ქოთანში რომ დევს, ჩემი შელანძლული ოთახის ნაკლებად გამოსაჩენ ადგილას...

შენ უხდები – ნაცრისფერ ამინდებს .

აღარაფერი აღარ ხდება ჩემს ირგვლის თითქმის,

რომ ფიქრად ღირდეს, შესაქცევად თავის, ან სხვათა

სალაპარაკოდ,საქილიკოდ.გაშეწერად თითის,

რომ კედლებივით უტყვი გაგხდი ისეთი სადა....

ჩემი თავისვე გამიკვირდა და ღიღი–ღიღი

გამათბობელთან წავიკითხო რაიმე საგა.

სხვა ყველაფერი "იგივეა" ზამთრის დღეებში.

შენს თმაშია სიმშვიდე,რომელიც მინდა ვეძებო თითებით.

შენ შეგიძლია გადმოხვიდე ჩემში მარიამ,

როგორც ფინჯანში გადმოსული უბრალო ჩაი.

როცა ქუჩაში უსაშველოდ ცივი ქარია

და ხეებია -მარგოობა და ჩემი მსგავსი...

მე შემიძლია ,რომ გისმინო ძალიან ჩუმად,

თუ როგორ ყვები მებათასელ უაზრო ამბავს.

ჩვენ ყოველი შეხვედრისას თავიდან ვეჩვევით ერთმანეთს....